

лѣмитѣ и народа. Всички се спогледнали и намѣрили, че Лазарѣ има право. Нѣкои казали: нека се поиска отъ турското правителство голѣма служба въ сѣдилищата, та да брани и помага на оклеветенитѣ българи, които се сѣдятъ съ гърци, евреи и злитѣ турци, щогри грабятъ и безъ вина държатъ въ затворитѣ.

И наистина, търговцитѣ препоръчали на турскитѣ властници да дадатъ важна и отговорна служба на Лазара Йовчевѣ, каквато били дали на Гаврила Кръстевичѣ, на д-ръ Чомаковѣ, на Драганѣ Цанковѣ и други българи. Турцитѣ обещали, но отлагали назначението. Най-сетне дали му една проста служба въ една канцелария и то безъ заплата.

Тогава Лазарѣ Йовчевѣ решилѣ вече да не се моли, ами да стѣпи здраво на нозетѣ си за своя хлѣбѣ. Започналѣ да пише книги и статии по българскитѣ вестници и списания. Всички харесали неговитѣ работи. Писателѣтъ поетѣ Петко Р. Славейковѣ го повикалѣ да сътрудничи въ вестника му „Македония“, Цариградското българско списание „Читалище“ го приело за писателѣ и редакторѣ; други поискали отъ него стихотворения, преводи и разни статии изъ науката... За кжсо време Лазарѣ Йовчевѣ взелѣ мѣсто между първитѣ български учени и писатели.

Българскитѣ владици, като видѣли работитѣ на способния и ученѣ българинѣ, повикали го и му предложили да го ржкоположатъ за владика.

— Нашиятѣ народѣ — казали му тѣ — се нуждае отъ хора учени, работни и честни като тебе. Спомни си, че ти бѣше бедно сираче, а сега си прѣвъ българинѣ. Нашитѣ църкви, свещеници и благочестиви християни търсятъ водачи, архиереи и защитници като тебе. Ела при насѣ, да те издигнемѣ като достоенѣ владика предѣ народа. Помни, че 5 милиона българи чакатѣ учители, свещеници, владици.